

MŮJ
PŘÍZVUK
JE
SKUTEČNÝ

*a pár dalších věcí,
které jsem vám
neřekl*

**KUNAL
NAYYAR**

Můj přízvuk je skutečný

a pár dalších věcí, které jsem vám neřekl

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Kunal Nayyar

Můj přízvuk je skutečný – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2017

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

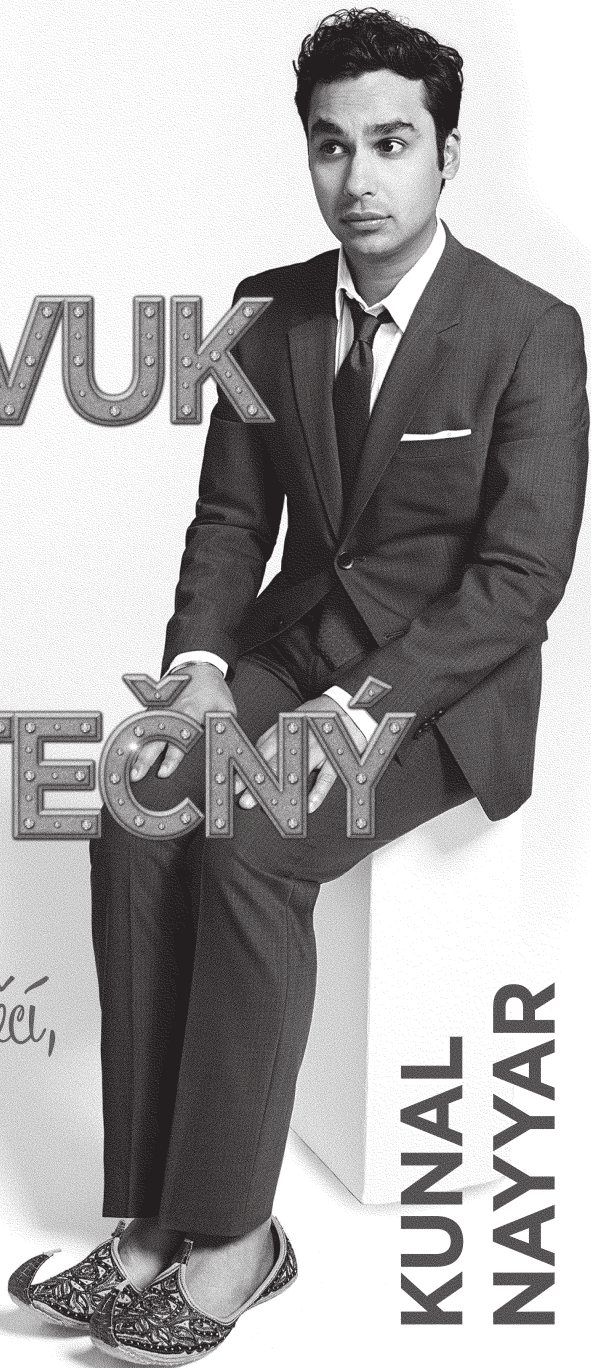
 ALBATROS MEDIA a.s.

MŮJ
PŘÍZVUK
JE
SKUTEČNÝ

*a pár dalších věcí,
které jsem vám
neřekl*

**KUNAL
NAYYAR**

Mami,

díky, že jsi přetrpěla porodní bolesti.

*A díky za to, jak jsi mi jednou dala peníze, abych mohl v létě
chodit do posilovny, přičemž jsi dost dobře věděla, že jsem
neschopen vypěstovat si jediný bříšák.*

*Díky za to, že jsi mě vždy chránila před všemi hroznými
věcmi na světě.*

*Díky, že jsi mou nejlepší přítelkyní
a mou skalou.*

Tohle je pro tebe...

Copyright © Kunal Nayyar, 2015

Jacket photograph © Peter Yang

Translation © Pavel Kreuziger, 2017

© NAKLADATELSTVÍ XYZ, 2017

ISBN tištěné verze 978-80-7505-758-7

ISBN e-knihy 978-80-7505-781-5 (1. zveřejnění, 2017)

Předmluva

Lidé se mě někdy ptají: „Proč píšeš paměti? Vždyť je ti jenom třicet čtyři.“

Tohle nejsou paměti. Nejsem prezident ani astronaut a ani Kardashianka.

Tohle je soubor příběhů mého života.

Není to ta kniha typu „Narodil jsem se v...“.

Narodil jsem se v Londýně a vyrůstal v Novém Dillí. Když mi bylo osmnáct – poté, co jsem si proklestil cestu miliardou lidí a pár kravami* –, přestěhoval jsem se do Portlandu v Oregonu, kde jsem studoval byznys, čistil toalety, našel si práci v IT a sedmadvacetkrát se zamiloval. Následně jsem získal magisterský titul z herectví ve Filadelfii, prošel konkurzem na divadelní hru v sute-rénu obchodu Applu v New Yorku a trávil čtyři hodiny denně do-jížděním autobusem v Los Angeles. Touhle šílenou jízdou jsem se nějakým způsobem dostal až k malému televiznímu seriálu s ná-zvem *Teorie velkého třesku*.

A zde jsou některé věci, které se mi přihodily cestou.

* *Povinný vtíp s kravami. První z mnoha.*

Všechno, co vím o líbání, jsem se naučil od Winnie Cooperové

Nové Dillí, 1993. Bylo mi dvanáct a v životě jsem měl dvě velké lásky. Tou první byla Winnie Cooperová z *Báječných let*. Do Indie právě dorazila kabelovka a já byl posedlý seriály *Small Wonder*, *M*A*S*H*, *Doogie Howser, M. D.* a mojí milovanou Winnie.

Mou druhou velkou láskou byla kamarádka mé sestřenice jménem Ishani. Byla o dva roky starší než já, nosila abnormálně krátké sukně, kouřila a byla pokaždé cítit cigaretami a parfémem. Ten parfém si dodnes jasně vybavuju – citronový, ale taky trochu maskulinní, jako by svůj ranní rituál končivala stříkancem vody po holení svého otce. Měla mateřské znamínko jako Cindy Crawfordová a taky světlou pleť a oříškově hnědé oči. Každý kluk, kterého jsem znal, měl pro Ishani slabost.

Oproti ostatním nápadníkům jsem však měl jednu výhodu: byla to nejlepší kamarádka mé sestřenice a ta náhodou bydlela přímo nade mnou a mými rodiči.*

Kdykoliv spolu Ishani a má sestřenice vyrazily ven, držel jsem se jich jako štěně. Přestože ony chodily do dívčí školy a já do chlapecké, vždycky jsem si cestu od autobusu načasoval tak, abychom

* *Takovým způsobem fungovalo mnoho domů v Novém Dillí: máma, táta, bratr a já jsme bydleli v přízemí a teta, strýc a sestřenice žili v odděleném bytě v prvním patře.*

nějakým způsobem skončili spolu. *Jé, ahoj, to je překvapení, vidět vás dvě dnes ráno, zrovna když si tak pěkně kráčím od školního autobusu!* Po večerech jsem byl u toho, když spolu mluvily o klucích, líbání, sexu a dalších věcech. Vlastně si nejsem jistý, jestli si vůbec uvědomovaly, že jsem byl v místnosti – klábosily a hihňaly se a já si kopal s míčem o zeď. Stal jsem se Ishaniným dobrým kamarádem. Mladším bratrem, chcete-li. Bezpečným, nevinným, mládeži přístupným.

„Líbal ses někdy s holkou?“ zeptala se mě jednoho dne.

„Nikdy.“ Neodvážil jsem se očního kontaktu. Byli jsme v mém pokoji a seděli vedle sebe na kraji postele. Závěsy byly zataženy, jako vždy, aby stínily místnost před spalujícím žářem Nového Dillí.

„*Nikdy?*“ řekla škádlivě.

Otec byl v práci, matka dřímala a sestřenice odešla nahoru se osprchovat nebo tak něco. Byli jsme sami.

Najednou zhaslo světlo a místnost potemněla. I když to může znít až příliš příhodně – a upřímně řečeno, trochu nevěrohodně –, v létě bývalo poměrně běžné, že vypnuli proud, zejména odpoledne. Vláda organizovala něco, co nazývala „snižování odběru“, a tak v průběhu měsíců s vysokou spotřebou přiděl elektřiny sama určovala.

Sotva jsem jí viděl do tváře, ale cítil jsem, že sedí vedle mě na posteli.

„Polib mě,“ řekla.

Ztuhl jsem. Moje dvanáctileté já bylo vyděšené. Nevěděl jsem, co dělat ani jak reagovat. *Dělá si srandu? Musí si dělat srandu. Určitě si dělá srandu.*

Nedělala.

O této chvíli jsem snil měsíce, ačkoliv ani ve snu by mě nenašlo, že na ni dojde. Takže jsem samozřejmě řekl jedinou věc, která mi dávala smysl: „Ne, ne, nemyslím si, že je to správné.“

Kunale, co za slova ti to vychází z pusy?

Světla se znovu rozsvítila. Podívala se mi do očí a já uhnul pohledem. Myslel jsem si, že jsem tu chvíli prošvihl... Ale pak jakoby nic se ke mně naklonila a položila svá ústa na ta moje.

Vše, co jsem v tomto životním okamžiku věděl o líbání, jsem se dozvěděl od mé pravé lásky, Winnie Cooperové. Právě jsem viděl epizodu, kde se Kevin a Winnie, sedící na houpačce, poprvé políbili, a já se naučil jednu důležitou lekci: jak se Kevin nakládání, aby Winnie políbil, zavírá oči. A po celou dobu je nechá zavřené. Geniální.

Takže tohle se dělá, když se líbáte – prostě máte zavřené oči. Jasně. Brnkačka. Takže když mě Ishani políbila, zavřel jsem oči, nechal jsem je zavřené a doslova si přehrával scénu z *Báječných let* v nekonečné smyčce. Nevzpomínám si, co jsem dělal s rukama nebo co dělala moje ústa, a dokonce ani to, co v tu chvíli dělala a jak chutnala Ishani.

Když jsem zavřel oči, byl jsem Kevin Arnold a ona byla Winnie Cooperová. Potom jsem otevřel oči. Winnie byla pryč. Místo ní tam byla Ishani.

„Fajn,“ řekla, aniž změnila tón hlasu.

Fajn.

Suše. Bylo to jako rozsudek.

Fajn.

O polibku jsme nehovořili. Ani v tu chvíli, ani toho dne, následujícího dne, nikdy. *Fajn.*

Ale stalo se. Jasně, to, co jsme sdíleli, bylo svou definicí zvláštní, kouzelné a já nechtěl rozbouřit hladinu tím, že bych pokoušel štěstí kvůli přídavku.

Hodně jsem o tom polibku přemýšlel. Možná až příliš. Předpokládám, že bych měl říct, že první polibek je „příjemný“ nebo možná „bolestně sladký“, ale místo toho jsem si pomyslel... *Je to divné.*

Dostával jsem se do puberty a dokázala by mě vzrušit i mrtvá kachna, ale tehdy, toho konkrétního dne, jsem necítil nic. Možná jsem o věcech přespříliš přemýšlel. Možná jsem měl jenom strach, abych ji políbil správně, místo abych se soustředil na přítomný okamžik. Měli byste vědět, že s tím dost zápasím. Žítí v přítomném okamžiku. Měl jsem si říkat, *ty vole, právě jsem políbil holku*, a místo toho přemýšlím o významu toho nevzrušeného, suchého „*Fajn*“.

Takže jsem si to přebíral podle sebe a došel k názoru, že nejrozumnější výklad jejího prohlášení bylo „*Fajn*, teď jsme přítel a přítelkyně.“

Zkrátka jsem předpokládal, že spolu chodíme. Vždyť jsme se *políbili*, ne? Když je vám dvanáct, má polibek váhu manželské smlouvy. Byl to můj podepsaný, zapečetěný a doručený okamžik. Moje sestřenice, Ishani a já jsme po škole jako vždycky trávili čas společně, ale teď už jsem říkal matce: „Jdu navštívit svou přítelkyni!“ A protože má přítelkyně měla ráda cigarety, rozhodl jsem se, že se dám na kouření, a kradl jsem rodičům malé bílé hřebíky do rakve, abych mohl cvičit tahání.*

„Jdeme na večírek!“ řekla mi jednoho dne sestřenice.

„Jaký večírek?“

„Večírek Ishanina přítele.“

Byl jsem zmatený. Nervózní, bezradný a zraněný jsem se na večírek přítele své přítelkyně přifařil jako „plus jedna“ ke své sestřenici. Místnost byla plná pohodových, starších a nebezpečně vyhlížejících dětí – *dospělých mužů*, skutečně, šestnáctiletých –, popíjejících pivo. Opravdové pivo. Rychle jsem ten zástup obrů přeletěl pohledem a upozoroval Ishani. S klukem. Starším klukem. Držela se s ním za ruce. Byl vysoký se zářivě bílými zuby a měl obuté martensky, boty, které zjevně znamenaly jen jedno:

* *Při svém prvním kouření jsem zvracel. Nezastavilo mě to.*

Jsem drsňák a tvůj život stojí za houby. Hovořil hlubokým, mužným hlasem, který – jak mi připadalo – Ishani dokázal sundat kalhotky (doslova jsem si to představoval). Srdce mi pokleslo a jen jsem oněměle zíral.

„Hej!“ řekl mi jeden z těch větších kluků. Musel si všimnout, že koukám jak spadlý z višně. „Zabiju tě!“

Zpanikařil jsem a udělal tu nejmužnější věc, kterou jsem dokázal vymyslet: utíkal jsem jako o život. Utíkal jsem ven a on za mnou. Utíkal jsem rychleji. On pořád za mnou. Pak jsem oběhl auto, abych se mu schoval. A pak... Počkat, počkat, kam šel? Proběhl přímo kolem mě.

Honil někoho jiného.

Koho honil a proč? To se nikdy nedozvím. Ale v tom citlivém věku dvanácti let mě to naučilo, že všechno v životě se netočí vždycky kolem vás, i když jste si jisti, že to tak je.

Z večírku jsem odešel sám a konečně jsem si uvědomil, že Ishani nebyla má tehdejší přítelkyně, že nikdy nebyla a nebude. Předně jsem uvažoval, proč mě vlastně políbila. Vnímala mě jako nevinného, tedy mládeži přístupného, takže se to nepočítalo jako podvádění jejího skutečného přítele? Nebo možná *ona* předtím nikdy nikoho nepolíbila a věděla, že bude trávit čas s těmi nebezpečnými staršími kluky, a tak to chtěla vyzkoušet? Možná jsem byl prostě jen experiment, něco jako pokusný králik. Nebo možná po mně prostě jela. Anebo prostě nějak vycítila, že jsem tajně snil o Winnie Cooperové, když jsme se spolu líbali.

Fajn. Dost stupidní slovo.

Střih o sedmnáct let dopředu. Třetí sezona *Teorie velkého třesku*. Chystali jsme epizodu zvanou *Okultní klamy* a já jsem sebral scénář a prolétl obsazení rolí. Mou pozornost upoutalo jedno jméno: Danica McKellarová.

Herečka, která hrála Winnie Cooperovou.

Ty vole. Danica měla hrát postavu jménem Abby a já jsem rychle listoval stránkami scénáře, abych se podíval, jestli spolu budeme mít nějakou společnou scénu. Zjistil jsem, že moje postava, Raj, se s ní setká na večírku, přivede ji k Sheldonovi domů a pak v závěrečné scéně epizody se spolu budou líbat.

Měl jsem se líbat s Winnie Cooperovou.

A to znamenalo jen jediné: Bůh existuje.

Rád bych řekl, že jako profesionální herec jsem byl už dost vyspělý na to, abych si s tím poradil, ale skutečnost je taková, že jsem si ji okamžitě vygooglil. Zjistil jsem, že kromě hraní napsala kritiky dobře přijaté knihy o matematice včetně *Math Doesn't Suck* a *Girls Get Curves: Geometry Takes Shape*. Dále jsem zjistil, že má manžela, což jakoukoliv skutečnou romantiku okamžitě smetlo ze stolu; tohle je čára, kterou bych nikdy nepřekročil. Ale přesto, ačkoliv je to zcela nevinné a pouze předstírané... Měl jsem se líbat s Winnie Cooperovou.

Toho rána, než jsme se měli setkat ke čtení scénáře nanečisto, jsem strávil skoro sedm hodin přemýšlením nad tím, co si obleču. Rozhodl jsem se obléct se ležérně. Takže jsem si na sebe v pravém stylu L. A. vzal drahé roztrhané džíny, bílé tričko, tenisky a ke skutečnému završení vzhledu jsem si nasadil jednu z těch směšných čepic s nápisem L. A., které nosí hipsteři v létě. Nehlil jsem se, protože jsem chtěl vypadat trošku jako vagabund – vyžaduje hodně úsilí ukázat, že nevynakládáte žádné úsilí. Takový je život.

Ležérně jsem krácel ke stolu, kde mělo probíhat čtení, vyhnul jsem se jí, postával u snídaňového bufetu a vedl společenskou konverzaci se scenáristy. Říkal jsem věci jako: „Čau, Dave, dneska je dost horko, co?“

„Ehm, proč máš na hlavě čepici?“ řekl Dave.

„Protože mám dneska hrozné vlasy, samozřejmě.“

Mezitím jsem mu koukal přes rameno a vyhledával jakýkoliv pohled na Danicu. Každý už byl na večírku s „Tím Týpkem“, který s vámi mluví, ale ve skutečnosti ho nezajímá, co říkáte. Jen říká slova vaším směrem, zatímco v davu vyhledává vhodnější společnost. Dneska jsem byl naprosto „Ten Týpek“. Scenáristé si nejspíš mysleli: *Co se to s tím Kunalem do háje děje?*

Dal bych si kávu? Ne, žádnou kávu. Nechtěl jsem být ztrémovaný. Chtěl jsem být cool. Prostě cool týpek v cool čepici jednoho horkého dne.

Konečně jsem ji uviděl... A vypadala úplně stejně jako Winnie. Byla dokonalá. Měla na sobě bílé šaty a vlasy měla svázané stuhou. Její vlasy voněly jako Head & Shoulders v tom nejlepší možném smyslu, ačkoliv si jsem jistý, že to nebyl Head & Shoulders.

Představil jsem se. „Ahoj, já hraju Raje, jmenuju se Kunal.“ Sranda, že jsem to řekl obráceně. „To jsem já,“ ukázal jsem na své přidělené místo u stolu, kde byl velký kus kartonu, na němž stálo „Kunal“. Snažil jsem se nehihnat jako školačka.

Usmála se, trochu jsme klábosili a po většinu času se mi dařilo neříkat nic příšerného. U stolu jsme seděli vedle sebe. Když režisér představoval herce hostující v epizodě toho týdne a padlo její jméno, tleskal jsem usilovněji než kdokoliv jiný a št'ouchl jsem ji loktem. *Já hlupák*. V průběhu prvního čtení se skutečně nelíbáte, ale když jsme se ve scénáři dostali k té pozeňnané scéně, sám pro sebe jsem si potichu radostně zatancoval. Znáte ten tanec, ten, co tančíte ve svém srdci, jen pro sebe, aby ho nikdo jiný neviděl.

Většinu týdne jsem strávil přivlastňováním si jejího času, povídáním, vstřebáváním každé vteřiny jejího nádherného úsměvu. „Dovzvěděl jsem se, že jsi napsala nějaké knihy o matematice,“ řekl jsem nenuceně, samozřejmě jsem se nezmínil, že jsem to zjistil ve dvě ráno na Googlu. „Je milé, že jsi součástí seriálu, protože máme spoustu příznivců mezi milovníky matematiky a vědy.“ Nepřeháněl

jsem to trochu? Možná. Ale cokoliv bylo lepší než znervóznět a vyhrknout: „Danico, ó sladká Danico, když jsem poprvé líbal dívku, zavřel jsem oči a předstíral, že líbám tebe, a snil jsem o tobě po většinu svého chlapeckého věku, a někdy dokonce ještě teď, když jsem dospělý.“

A upřímně, i přestože jsem byl tak těžce zamilovaný, je to stále můj seriál (spolu se zbytkem herců a štábu, samozřejmě), a když je někdo můj host, budu se o takového člověka starat. Chci, aby byl v pohodě. Chci, aby se cítil pohodlně. Byl jsem jednoduše rád motýlem v její krásné přítomnosti.

Líbací den byl čtvrtek, na zkoušce natáčení. Na oběd bylo libanonské jídlo – hummus, tabuli, tzatziki – mňam! Leda houby, ničeho z toho se ani nedotknu! Dokonce jsem se vyhnul kávě, abych neměl kávový dech, a pak jsem do sebe hodil sedmnáct mentolek. V mém mozku se vylihly všechny ty scénáře toho, jak by se to mohlo tragicky pokazit: odpudí ji můj dech, budu příliš agresivní nebo možná omylem minu cíl a políbím ji na nos nebo levé ucho nebo oční víčko...

A pak přišla ta chvíle. Žádné další výmluvy. Nastal čas Scény s velkým S. Sheldon vstupuje do bytu, hádá se svou dívkou. Abby sedí Rajovi na klíně. (*Sedí mi na klíně!*) Jakmile režisér řekne „Akce!“, máme se začít líbat. Zatímco Sheldon hovoří se svou dívkou, *musíme* se Danica a já po celou tu dobu líbat v pozadí. (Poznámka pro scenáristu této epizody: dlužím ti rolexky.)

„Aaaaaaaa... Akce!“ řekl režisér.

Začali jsme se líbat ještě předtím, než dořekl to „Aaaaaaaa“.

Dovolte mi zdůraznit, že samotné líbání na place má nedotknutelný a vysoce propracovaný soubor pravidel, jež musejí být po celý čas dodržována. Pravidlo číslo jedna: žádný jazyk bez dovození.*

* *Ačkoliv tu a tam vám možná projde deset procent jazyka.*

V žádném případě jsem neměl v plánu posouvat hranice nebo udělat cokoliiv nezdrovílého, takže jsem z opatrnosti chyboval a ponechal rty uzavřené jako ryba. Byl to dlouhý, dloouhý polibek.

Záběr číslo dva! Opět jsme se líbali. Záběr číslo tři! Opět jsme se líbali. A znovu. A znovu. Do chvíle, kdy bylo vše řečeno a hotovo, jsme udělali šest záběrů. A abych byl upřímný, byl jsem přelíbaný.

Fajn!

Nedělám si žádné iluze o tom, že to znamenalo něco více než jen polibek na place, protože byla vdaná a protože je to profesionálka. Tohle profesionálové dělají. Vášnivě se líbají a předstírají, že se do sebe vzájemně zamilovávají, a pak jdou domů ke svým šťastným ženám a mužům. A když už jsme u toho, náhodou vím, že přesně o devět měsíců později se Danici narodilo dítě. Hnala se snad od našeho polibku přímo domů, kde se vášnivě a nevázaně pomilovala se svým manželem? Netvrším, že k tomu došlo, říkám jen, že nemáme žádný důkaz, že k tomu nedošlo.

„Víš, možná to bude znít zvláštně,“ řekl jsem jí konečně následujícího dne, „ale musím ti poděkovat za svůj úplně první polibek.“

Podívala se na mě. Ty oči. „Vážně? Jak to?“

Vyprávěl jsem jí zkrácenou verzi příběhu, hrál jsem si s tvrzením „podle tvé scény s Kevinem jsem se učil zavírat při líbání očí“ a vyhýbal se konkrétním faktům typu „vizualizoval jsem si tě a opakoval si tu scénu v nekonečné smyčce“.

„To je opravdu roztomilý příběh,“ řekla k mé velké úlevě.

Poslyšte, po všech těch letech jsem stále zamilovaný do Winnie Cooperové. Myslím, že *každý* kluk narozený mezi lety 1974 a 1985 je do ní stále zamilovaný. Je v tom něco víc než jen Winnie a Danica a náš společný polibek na place, víc než čepice a káva a sedmáct mentolek. Nemůžu prostě přestat myslet na to, jak se životní

kruh uzavírá. Ve vesmíru existují síly, které jsou mimo vaši kontrolu, jsou nelineární a nelze je vysvětlit vědecky ani matematicky. Vidíte, stejně jako jsem myslel na Winnie Cooperovou, když jsem líbal Ishani, myslel jsem na Ishani, když jsem líbal Winnie Cooperovou. Vrátilo mě to ve vzpomínkách na nás dva, jak jsme seděli bok po boku na posteli, na blikající a zhasínající světla, na toho dvanáctiletého chlapce, jenž o světě věděl tak málo.

Nemyslel jsem na Ishani – mou první lásku, první dívku, která mi zlomila srdce – spoustu let. A tak jsem po polibku s Winnie přemýšlel, jak to s ní dopadlo. Hledal jsem ji na Facebooku, googlil jsem ji, ptal jsem se na ni své sestřence. Ukázalo se, že je vdaná za jednoho z těch starších kluků ze střední, toho, který nosil martensky a kouřil cigarety v okně našeho školního autobusu. Přemýšlím, jestli je šťastná. Přemýšlím, jestli si bude číst tohle. Přemýšlím, jestli někdy myslí na náš polibek.

A pokud jde o Danicu? Nedávno byla v americké verzi pořadu *Když hvězdy tančí*, a nikoho nepřekvapí, že stále vypadá fantasticky. Jejím partnerem byl taneční kouč Valentin Chmerkovskij. Nemůžu si pomoci, ale napadá mě, jestli před nějakými dvaceti lety viděl Valentin Chmerkovskij epizodu *Báječných let*, v níž Kevin poprvé tančil s Winnie, a jestli když dvanáctiletý Valentin poprvé tančil s dívkou, zavřel oči a myslel na Winnie Cooperovou. Možná se i pro něj životní kruh uzavíral.

Můj komplexní průvodce, jak si během střední v Novém Dillí zašukat

Své dětství jsem strávil v chlapecké škole. Na tom nebylo vůbec nic skvělého. V podstatě jsme jen postávali a škrábali se na koulích, mysleli na holky a hihňali se. Holky okolo nebyly žádné. A co se stane, když v dohledu nejsou žádné holky? Kluci se začínají chovat jako maniakální chuligáni. Byli jsme tak plní potlačované sexuální agrese, že jsme ji na sebe navzájem uvolňovali ve formě hry zvané „Indie a Pákistán“, což je, předpokládám, trochu jako „kovboji a indiáni“ až na to, že místo předstíraného křiku a ječení jsme po sobě házeli opravdové kameny. Mou tvář zasáhlo mnoho kamenů. (To je nejspíše důvod, proč dnes hraju astrofyzika, a ne Romea.)

Stejně jako v Americe jsme také měli soutěžní vědecké projekty, ale v naší škole jsme svá díla museli skutečně *prezentovat* před celým studentským sborem a pronášet projevy o hydrogenerátorech a dalších věcech. Zbytek studentů měl teoreticky poslouchat referát, ocenit tvrdou práci a klást bystré navazující dotazy prohlubující naše chápání. Ve skutečnosti jsme toho využívali jako příležitosti pro vyvedení prezentujících z míry. Dělali jsme si poznámky, vyhledávali slabiny a pokoušeli se vymyslet tu nejkomplicovanější otázku, která by je dostala. Jednou měl jeden kluk prezentaci na téma... hydrogenerátorů. Čmáral jsem si poznámky a pracoval na

vhodné otázce typu *Dostal jsem tě!* Po pětáctyřiceti minutách jsem zvedl ruku a zeptal se: „Takže co přesně je ten ‚hydrogenerátor‘?“

Kluk ani nemrkl. Klidně řekl: „Kdybys poslouchal prezentaci, věděl bys, co to je, takže jsi zřejmě nedával pozor.“

Dav vyrazil kolektivní „Óóóóóóóóóó“. Právě jsem dostal na prdel. Alespoň u toho nebyly žádné holky. Protože jsme neměli žádnou interakci se ženami, bylo naší jedinou nadějí organizovat mládeži přístupné večírky vždy v domě někoho z nás, pozvat jedinou dívku, kterou jsme znali (měla knír a pomáhala nám při trénování kriketu), a pak ji požádat, aby přivedla své kamarádky ze sousední dívčí školy. Výsledkem byl často poměr pětáctyřiceti kluků ku dvěma holkám. Z nichž jedna byla skoro týpek. Zmohli jsme se jen na tanec ve velkém rozpačitém kruhu. Všichni měli příliš velký strach z konverzace s dívkami, opravdu, a tak jsme zkoušeli získat jejich náklonnost ukázkami nadlidské odolnosti a síly.

„Kdo dokáže nejrychleji vypít tuhle coca-colu?“

„Já!“

„Ne, já!“

„Já!“

„Raz, dva, tři, teď!“

Vyskočili jsme na stůl a lili do sebe láhev koly, tak nějak přesvědčení, že pokud ji vypijeme co nejrychleji, dívky se roztečou touhou. *Sleduj mě. Chtěj mě.* Glo, glo, glo... Lokal jsem tu podělanou kolu tak rychle, že mi explodovala nosem a rozprskla sliny, sopel a krev všude kolem. Měli jste někdy krvácení z nosu kvůli coca-cole? Já ano. Myslím, že mi tekla dokonce i z očí.

Obě dívky to zhnusilo a už jsem je nikdy neviděl. Koho to zajímá? Stejně to nejspíš byly podivínky.

„Kolik hvězd zvládneš udělat?“ zeptal se někdo na jiném večírku.

„Uvidíme, kdo dokáže nejvýš vyskočit!“

„Kdo zvládne nejvíce sklapovaček?“

Bylo to trochu jako ve středověku, tedy podle toho, co o středověku vím z animáků od Disneyho, kde doufáte, že přivábíte vesnickou pannu skrze mužné činy chrabrosti. Nikdy to však nezafungovalo, protože si nedokážu představit, že by si nějaká dívka někdy řekla: *Zajímalo by mě, který z chlapců dokáže nejvýš vyskočit? TOHO dnes večer chci.*

Kamarádství na chlapecké škole je impozantní. Skutečně jsme zažívali pocit bratrství. Takže když nejstarší ročník každý rok odmaturoval, byla to velmi emocionální chvíle. Nejmladší studenti pro maturanty pořádali rozlučkový večírek. Ten rok, kdy jsem byl nejmladším studentem já, přišly na tento večírek asi čtyři dívky, na což jsme byli velmi hrdí, a já jsem měl proslov na počest maturantů.

„Navždy vás budeme milovat, budete nám chybět a máme pro vás speciální píseň,“ řekl jsem a zatlačil slzu. Pak jsem se obrátil na dýdžeje, aby zahrál „I’ll Be Missing You“ od Diddyho. Diddy tu píseň nedávno předtím hrál na Filmových cenách MTV a ve videoklipu tančí tanec, kde vypadá jako tučňák máchající křídly, aby vyklepal přebytečnou vodu. Všichni společně jako jeden muž jsme tančili ten tučňáčí tanec a pak někteří mladší chlapci vzali maturanty za ramena a pohupovali se tam a zpátky v rytmu emotivní balady. *Budeš mi chybět...* Rozhlédl jsem se a uviděl všechny čtyři dívky, jak nad námi krouží hlavami a myslí si: *Do čeho jsem se to do hajzlu namočila?* Byla to v podstatě jedna obrovská místnost plná plačících chlapců, tančících jako tučňáci a bratříčích se na song P. Diddiho. Konec scény.

Kdybychom čirou náhodou potkali nějaké dívky, měl jsem svůj komplexní průvodce, jak si zašukat v Novém Dillí:

A. Na večírku vidím hezkou dívku (nebo jakoukoliv dívku) tančící ve skupině.

- B. Začínám tančit blíž k její skupině přátel, pomalu se sunu do jejího středu.
- C. Dosahuji středu skupiny a podnikám taneční kroky směrem k dané dívce a pak opět zpátky, nepřestávám tancovat. Tímto způsobem se pohybujeme sem a tam.
- D. Po písni se představím a setkám se s jejími přáteli.
- E. Přistoupí mí další přátelé a všichni uspořádáme filmové rande pro obě skupiny, abychom si spolu mohli vyjít ven.
- F. V průběhu skupinového filmového rande se daná dívka a já jakoby kouzlem octneme vedle sebe.
- G. Dotyk lokty.
- H. Sáhnout pro popcorn ve stejnou chvíli jako dívka.
- I. Uvnitř popcornu se chytout za ruce.
- J. V průběhu toho filmového manévru se stehnem dotýkám její položené ruky.
- K. Zavřít oči a snít.
- L. Teď, po dotyku stehnem, spolu chodíme.
- M. Následuje nekonečné povídání na telefonu.
- N. Další skupinová filmová rande.
- O. Ulít se ze školy a skončit v kamarádově prázdném domě.
- P. Běžet do ložnice pro hosty a zamknout dveře.
- Q. Naplnit vanu mýdlem a horkou vodou.
- R. Společně vlézt do vany, stále oblečení.
- S. Polibek na tvář.
- T. Přesun ke krku.
- U. Přesun ke rtům.
- V. Rukama hladit tělo (přes oblečení).
- W. Kamarádovi rodiče přicházejí domů, konec koupání.
- X. Rodiče se dozvídají o záškoláctví, žádné další koupele.
- Y. Další skupinová filmová rande.
- Z. Rozejít se... Uběhly tři roky. Ihned se vrátit ke kroku A.

Made in England

Zmínil jsem se, že jsem se vlastně narodil v Anglii? Bylo to dva týdny před termínem a císařským řezem (promiň, mami). Bylo 30. dubna 1981, myslím, že ve čtvrtek. Nejspíš pršelo – jak jinak, bylo to v Hounslow, což je v Londýně, blízko letiště Heathrow. Indické ghetto, chcete-li.

Byly mi pouhé čtyři roky, když moji rodiči usoudili, že je čas odjet zpátky do Indie a postarat se o své rodiče.

Moje vzpomínky na Anglii jsou tedy celkem omezené. Nejsem jeden z těch lidí s fotografickou pamětí jako Sheldon z *Teorie velkého třesku*. Ale konkrétně si vzpomínám na čekání u okna na otce, než se vrátí domů z práce. Měl jsem takové modré body, které bylo jemnější než dětská prdelka, a to jsem nosil pořád. Bylo tak jemné, že mi dokonce sloužilo i jako příkrývka.

Měli jsme takové velké okno s výhledem na ulici. Vzpomínám si, že jsem šplhal nahoru na pohovku a stál akorát dost vysoko na to, abych viděl přes parapet. Nejsem si jistý, zda malé děti umějí určovat čas, ale podle toho, co si pamatuju, jsem cítil, když se to blížilo.

Domnívám se, že můj mozek mohl mít zhruba velikost mozku psa, a ti přece dokážou určit, kdy je čas na to, aby jejich pán přišel domů; jistě je tam nějaká korelace. Jakmile jsem zdálky zahlédl tatínka, začal jsem vyluzovat všechny možné zvuky a hluky, kterými

jsem nejspíš říkal něco jako „tááááta se vracíííí domůůůů, jóóóóóó“,
ale ve skutečnosti ze mě vyšlo jen něco jako „gúgú gaga.“

A to je všechno.

To byla Anglie.

Král pendlujících kohoutů

Když někomu řeknu, že jsem jako dospívající hrával badminton, smějí se mi a říkají mi holčička. Domnívám se, že je to proto, že v Americe je badminton sport, který hrají dívky na babiččině dvorku. Myslím, že není úplně bez významu smát se sportu, v němž se trefujete do předmětu nazývaného v angličtině *birdie*, ptáček, či korektněji *shuttlecock*. Ano, badmintonovému míčku se říká *shuttlecock*, pendlující kohout. I přesto jsem ho hrál s vášní. A možná mi nebudete věřit, ale dokonce jsem na své badmintonové pohyby balil holky.

Má rodina byla členem v soukromém klubu pojmenovaném výstižně „Klub přátel“, protože se nacházel v oblasti zvané „Přátelská kolonie“, což ve skutečnosti nebyla kolonie přátel; byla to prostě, já nevím, čtvrt'. Tenhle Klub přátel měl tenisové kurty, kurty na squash, tělocvičnu, zatuhlou starou hospodu anglického typu, bazén a krytý kurt na badminton. Nejprve jsem hrál tenis, ale ty kurty byly tak zatraceně přelidněné, že jsem přešel na badminton, který těžil z mé nindžovské mrštnosti a mimořádné souhry rukou a očí.*

Kurty byly umístěny v uzavřených prostorách, prakticky bez jakékoliv klimatizace nebo ventilace. A už jsem zmínil, že v Novém

* Překlad: jde o jediný sport, kde nevalilo, že jsem neměl sílu.

Dillí je vedro jako v prádelně? Takže to, co považujete za „sport babiček“, se hrálo ve skoro padesátistupňové sauně s 95procentní vlhkostí vzduchu. V podstatě jste tu hru hráli ve vlhké kaluži potu.

Rychle jsem se zlepšoval – říkali mi Tiger Woods badmintonu. Což je lež, měl jsem okázalý styl – jednoduše jsem se zprudka vrhal na míčky, které byly v dosahu, a někdy, jen tak pro zábavu, jsem záměrně ztrácel body, abych mohl zinscenovat dramatický návrat na scénu. Ženy koneckonců milují outsidersy a dívky přicházely od bazénu, aby sledovaly naše hrdinství. To mi nakoplo sebevědomí a posílilo to mou společenskou prestiž. Že jsem dobrý, jsem věděl, když nás svou krásnou přítomností poctila „Gap & Guess děvče“; dívka, která svou přezdívku získala prostě na základě toho, že vždy nosila šortky od Gapu a Guessu. (Později to dopadlo tak, že mě pronásledovala, a to je na dlouhé vyprávění.)

Měl bych zmínit, že se v klubu také podávalo jídlo. A k množství lahodných položek patřil i velmi speciální pokrm zvaný „sýrové koule“. U těch se na chvíli zastavme. Sýrové koule. Koule ze sýra. Smažené. Podávané s pikantní směsí koření a kečupem. A indický kečup už je sám dost pikantní. Takže smažené koule ze sýra, pikantní masala a pikantní kečup, to vše spláchnuto ledovou limonádou. Jeden měsíc jsem sýrové koule jedl každý den. Pojd'te do mě, sýrové koule, hned po pendlujících kohoutech a holkách. Myšlím, že až umřu, chci mít na náhrobku tohle. „Odpočívej v pokoji, Kunale Nayyare: Romeo smečující pendlující kohouty, jenž zemřel pro lásku k sýrovým koulím.“

Další sýrovou koulí byl týpek zaměstnaný na kurtech, muž, kterému jsme říkali „Markér“. Byl to ten nejlínější ožrala, jakého jsem kdy viděl. Hubený muž s velkým břichem, který byl před lety výborným hráčem badmintonu, alespoň to tvrdil, ale teď už jen žil ze své pověsti a svá odpoledne většinou trávil spaním na lavičkách.

„Kunale, vyhořel mi dům,“ řekl mi jednou.

„Bože, to je hrozné.“

„Myslíš, že by mi tvoje rodina mohla pomoci?“ zeptal se.

„Počkej, počkej... Nevyhořel ti dům už loni v létě?“

To, že mu vyhořel dům, mi řekl třiačtyřicetkrát. Taky pil whisky, jako by to byla minerálka. Odpoledne býval na děti nevrlý a sprostý, ale v sedm večer, kdy do klubu přicházeli dospělí, se mu náhle zlepšovala nálada a začínal být šťastný a veselý. (Dospělí na rozdíl od nás měli peníze a dávali dýška.)

Ovšem připouštím, že Markér byl svatoušek v porovnání s tím šestnáctiletým klukem, o němž se povídalo, že bere drogy a spí s prostitutkami. Byl to tyran kurtu, který někdy tloukl menší děti do tváře svou raketou. Údajně patřil k nějakému gangu. Byl to pohledný mladík s pěknými vlasy, tedy až na palec, ze kterého mu rostl jeden prst navíc. Říkali jsme mu Šestiprsták.

Jednoho dne si Šestiprsták jako vždy dobíral mladší kluky, ale tentokrát se mu jeden z nich, můj kamarád Addy, postavil. Addy byl právě uprostřed zápasu, když Šestiprsták v podstatě vtrhl na hřiště a řekl mládeži, ať se klidí, aby mohl hrát. Addy už měl dost šikany a rozhodl se, že neodejde.

Šestiprsták ho praštil do tváře. Tvrdě. Způsobil mu krvácení a Addy musel jít domů.

Příštího dne, a vůbec netuším, kde se ve mně vzala ta odvaha, jsem se Šestiprstákovi postavil.

„Včera, jak jsi praštil Addyho, to nebylo správné.“

Šestiprsták se na mě ostře podíval. Oči měl zbarvené krví. Takhle se se Šestiprstákem nemluví. Přisunul se ke mně blíž. Zůstal jsem na svém místě. Přešel ještě trochu blíž, až jsem mohl cítit jeho zkažený dech.

Pak mi řekl hindsky něco, co se dá přibližně přeložit jako „Máš v sobě hmyz?“.

Co? Řekl jsem mu, že nemám.

„Měl bych ho vyndat?“

„Ne, nemám v sobě hmyz, takže nemáš důvod ho vyndávat.“

Tohle byl jeho způsob, jak mi říct, abych nezacházel příliš daleko. Moje badmintonové schopnosti a fakt, že mě ve svém týmu chtěli mít někteří starší chlapi, byly jedinou věcí, která zabránila tomu, abych skončil s raketou vraženou v zadnici. Šlo nicméně o jediné a poslední varování. Hmyz? Doteď jsem to úplně nepochopil.

Tato epizoda posílila mé přátelství s Addym, který se rychle stal mým hlavním soupeřem, Nadalem pro Federera, tedy mě. A tenhle borec opravdu uměl hrát. Má 165 centimetrů, takže je trochu menší než já, ale je podsaditý a silný. Addy měl náhodou zároveň výjimečně hranatou hlavu, takže vypadal jako skutečná panenka s kývací hlavičkou.

Addy byl smečař. To byla jeho obrovská výhoda. Nebyl příliš mrštný, ale hrál s velkou vervou. Dokázal mi smečovat míček k nohám. On hrál silou; já pracoval s obratností. Klasický případ nezdolné síly proti nehybnému předmětu... (Dívám se příliš mnoho na filmy.)

Jednoho dne klub zaměstnal nového trenéra plavání. Byl to Izraelec, osmnáct let, a byl to pohledný kluk, jenž nosil maličké plavky a měl první vyrýsované břišní svalstvo, které jsem kdy viděl. Neměl žádné tělesné ochlupení. Každá holka do něj byla zamilovaná. A možná i já. Stali se z nás přátelé a on mi předvedl několik pohybů z krav magy, izraelského bojového umění, a já se naučil pár pěstních výpadů a kopů. Říkal jsem mu o hindské kultuře a on mě učil o izraelském jídle. Zbožňoval jsem ho. Byla to skoro letní partákoromance.

Ohledně své minulosti byl Leon vyhýbavý a tajnůstkářský a já cítil, že si prošel něčím nepěkným. Jednoho večera nám zavolal domů, aby oznámil, že už se do Klubu přátel nikdy nevrátí.

„Nějaké problémy s... úřady,“ řekl nejasně.

„Jsi v pořádku?“ ve svém hlasu jsem cítil paniku.

„Trochu mě zmlátili,“ řekl. Později jsem se dozvěděl, že byl oficiálně obviněn z krádeže, ačkoliv ta obžaloba byla pitomost. Nakonec se ukázalo, že se zamiloval do sedmnáctileté dívky, a když se to dozvěděli její otec a bratři, obvinili ho z krádeže a pak mu zlomili ruku a udělali dva monokly. Poté, co mi tohle všechno vyličil do telefonu, jsem se obrátil na rodiče a požádal je, aby mě odvezli do klubu.

„Právě večeříme, Kunale.“

„Ale oni ho zmlátili. Musím ho vidět.“

„My jíme!“

„Má dva monokly. Potřebuju ho vidět!“ začal jsem plakat, což moje rodiče zmátlo. Proč mi tolik záleželo na tom, že toho kluka zmlátili?

„Můžeš ho vidět zítra,“ řekla moje matka.

Nerozuměli hloubce mých citů, ani já sám si nebyl jistý, jestli jí rozumím. Nakonec mě do Klubu přátel po večeři odvezl bratr a já jsem viděl Leona a jeho monokly. Vydali jsme se na klidnou procházku klubem, připomínali si, jaké to bylo zábavné léto. Řekl mi, že bude deportován zpět do Izraele. Myslím, že jsem ho svým způsobem miloval. Poté, co odjel, už bazén nikdy nevypadal úplně stejně. Uvažuji, kde je mu konec. Je zvláštní, že jako děti a teenageři máme přátelství a vztahy, které v té době vypadají jako ty nejdrahocennější vazby našich životů, a pak, jak léta plynou, hledáme způsoby, jak nahradit nenahraditelné. A možná tehdy, když byli rodiče zmateni mými slzami, ve skutečnosti *nebyli* až tolik zmateni. Možná to dokonale chápali. Možná věděli, že budu zraněn koncem tohoto přátelství, ale to patří k životu, a takovými rozchody budu procházet – stejně jako všichni ostatní – stále znovu a znovu.

Roku 1996 jsme měli první inaugurační badmintonový turnaj Klubu přátel. Bylo mi patnáct a byl jsem na vrcholu svého mistrovského umění na kurtu. Celá klubová komunita i okolí se na toto velkolepé mistrovství soustředily. Byli tam mí rodiče. A všichni bratrance. A prarodiče, bratr a přátelé. Na vteřinu jsem dokonce zvažoval, jestli by někde v davu nemohl být i Leon. Proplul jsem několika prvními sety s protihráči – Federer v úvodních kolech Wimbledonu – a své první opravdové výzvě čelil v semifinále, kde jsem hrál proti týpkovi, který vypadal jako Scorpion z Mortal Kombat, jako by měl tvář neustále překrytou maskou, ačkoliv nikdy žádnou masku nenosil. Mohli jste vidět jen jeho oči a ty neprozradily *vůbec nic*. Nejdřív mě testoval, ale nakonec jsem zápas vyhrál ve všech setech, což mě přivedlo k nejvíce rozhodujícímu souboji kariéry: k finálovému utkání badmintonového šampionátu.

Můj soupeř? Addy, přirozeně. Každý očekával, že ve finále uvidí Addyho a mě, za toto si dav zaplatil. (Dobře, ve skutečnosti nikdo nic neplatil.) Nadal versus Federer. Foreman versus Ali. Skywalker versus Vader. Byl to ten největší zápas mého života a mám za to, že i první skutečný moment na scéně. Nervózní diváci ševalili očekáváním a já si je představoval na okrajích jejich sedadel, jako by se téměř báli zápasu, kterého měli být svědky, duelu dvou přátel, jenž z jednoho z nich učiní legendu a z toho druhého skořáčku jeho bývalého já.*

Oba jsme znali hru toho druhého velmi dobře. Vyhrál jsem hod mincí a vybral si první podání. Badminton jsme hráli maximálně na tři sety, každý do patnácti bodů. Všichni na tom stadionu (ano, v mých představách jsme byli na stadionu) věděli, že jsem měl jednu vražednou zbraň: svůj krat'as. Namísto dlouhého odpálení

* *Teď si uvědomuju, že naši rodiče si ve skutečnosti navzájem říkali: „Jé, jak krásně ti chlapci cvičí! Jaký zdravý koníček!“*

míčku jsem ho uměl obratně švihnout přes síť, je pak prakticky nemožné odehrát zpět. U Addyho jsem však svou strategii musel změnit. Krat'as je dvousečná zbraň: jistě, může vám pomoci získat bod, jestliže je váš soupeř příliš daleko na to, aby ho dohnal, ale pokud se k míčku dostane včas, pak jste právě udělali tu chybu, že jste jej přivolali k síti, a jakmile je u sítě, je v nejlepší pozici na smečování dalšího bodu. A Addy byl samozřejmě dokonalý smečář. Krat'as byl příliš riskantní – musel jsem ho dát k ledu.

Podával jsem jako první. Měl jsem výrazný styl podání – „kohouta“ jsem odrážel vysoko nad hlavou absurdně dlouhým výstřelem. Když jsem podával, snažil jsem se jej zatlačit, co nejdál to šlo, což mělo teoreticky neutralizovat jeho výhodu pro smečování.

První bod padl po výměně sedmatřiceti střel, a tím byl stanoven charakter celého zápasu. Ani jeden z nás neuhnul ani o píď. Když jsem ho zatlačil zpátky, on mi to vrátil, což vedlo k výjimečně dlouhým výměnám. Oba jsme hráli v zadní části kurtu. Addy lépe mířil na můj bekhend, který je slabší, takže se mé střely dostávaly nebezpečně blízko autu. Můj plán selhal. Příliš jsem tlačil a mířil příliš blízko k zadní části kurtu, což mě stálo několik bodů.

První set jsem prohrál 11:15.

Dali jsme si krátkou přestávku a já usrkával rodinný lektvar, limonádu s přídatkem elektrolytického prášku, který mi dala má matka v krásné ocelové termosce. Cítil jsem se vyčerpaně, slabě a poraženě. Jak jsem se tak nalíval tím džusem, poklepal mi někdo na rameno.

Alkoholik Markér, správce kurtů.

Svým opileckým dechem mi zašeptal do ucha: „Proč nepoužiješ svůj krat'as?“

„Nemůžu. Odsmečuje ho,“ řekl jsem.

„Je to tvoje hra. Hraj svou hru. Hraj svou silou,“ namítl Markér a pak se potichu vytratil. (*Počkat, odkud znal mou hru? Možná to*

všechno jeho podřimování byla jen zástěrka a byl to tajný badmintonový Yoda.)

V očích mi planul nový oheň. *Kurva, vždyť má pravdu. Budu hrát svou hru.*

Hned první výměnu druhého setu jsem zahájil svým krat'asem... A ten soupeře zastihl nepřipraveného. Jedna nula, Kunale. Náhle jsem ucítil jeho strach. Předtím byl Addy vlákán do příliš vzdálené pozice, a jakmile mi začal fungovat krat'as, jen pomalu jej pokrýval. Krat'as za krat'asem, každý z nich se přehoupl přes síť v perfektním malém oblouku. Druhý set jsem vyhrál 15:9. (Mezi diváky jsem zahlédl Gap & Guess dívku a mrkl na ni.)

Set třetí. Nejdůležitější moment v historii Klubu přátel a možná i nedůležitější moment v historii indických sportovních soutěží.

V té chvíli už jsme byli příliš vyčerpaní na nějakou skutečně promyšlenou strategii. Byla to naplno rozpoutaná válka. Diváci lapají po dechu při každíčkém bodě a já jsem příliš unavený na svůj obvyklý zábavný trik spočívající ve skoku po míčcích, které jsou jednoduše na dosah. Prostě jen bod za bodem, sem a tam, krat'asy a smeče, daleké střely, dlouhé výměny, krátké výměny, z nás obou kape pot. Musíte chápat, že badminton je sport, který je *rychlý*. Po celou dobu běháte. Ano, kurt je sice menší než ten tenisový, ale rozdíl je v tom, že sotva zasáhnete „kohouta“, *už směřuje zase k vám*, což znamená, že sprintujete doleva, doprava, dozadu, dopředu, každé tři sekundy. Podívejte se na nějaký badminton na YouTube – a uvidíte.

Konečně, v závěru tohoto maratonského utkání, je skóre nerozhodných 14:14 (samozřejmě, jak jinak).

Je-li utkání nerozhodné, musíte pro vítězství vyhrát rozdílem dvou bodů. Získávám další bod, takže je to 15:14.

Mečbol.

Jestli teď vyhraju, stanu se šampionem. Takže napodobuji podání, jež vypadá, že míček půjde do zadní části kurtu... A pak jej nechám spadnout dopředu. Kraťas.

Addy to vidí. Dostává se k němu. *Zvládl to*. Pak střílí svůj vlastní nádherný kraťas, přímo před síť, a švihne zápěstím tak, aby míček dostal do rotace a způsobil jeho kmitání při pádu, což téměř znemožňuje return.

Mou jedinou možností je v tu chvíli zoufale nabrat míček do vzduchu bez jakékoliv kontroly síly, což by jej lobovalo zpět k soupeři nejjednodušší střelou, jakou jsem ten den viděl. Mou. Jedinou. Možností. A tak to udělám. Sleduji, jak „kohout“ pomalu, pomalu, poomaaaluuu stoupá a připravuje ho na dokonalou smeč. Právě jsem mu věnoval vánoční dárek.

Má všechnen čas na světě. Nastavuje raketu dozadu na smeč, švihne s ní dopředu... A smečuje míček do sítě.

Šestnáct čtrnáct, Kunale.

Vyhrál jsem.

Jsem mistrem světa v badmintonu.

Následujícího dne jsem vstal z postele a cítil jsem, jako by v mém těle nebyla žádná tekutina. Hrozně mě bolel každý sval. Měl jsem trochu trapný pocit z toho, jak jsem oslavoval vítězství – zatínal jsem obě pěsti, jako bych právě vyhrál Wimbledon –, ale byl jsem rád, že jsem si alespoň podal ruce s Addym a poblahopřál mu, že mi byl tvrdým soupeřem. Bylo ovšem podivné, že se s vítězstvím nedostavila euforie, ale naopak pocit viny. Ten poslední bod jsem získal kvůli Addyho nevynucené chybě a to jsem vnímal jako mizerný způsob, jak vyhrát. Zapnul jsem televizi, abych stihl finále US Open mezi Petem Samprasem a Andréem Agassim, a nedokázal jsem sledovat ani *jejich* hru, neboť i jen pohled na jejich pobíhání mě vyčerpával. Zavolal jsem Addymu, abych zjistil, jak se mu daří.

„Kunale, tomu neuvěříš, ale právě sleduju US Open a jsem příliš unavený dokonce i na to, abych sledoval, jak běhá Agassi.“

Oba jsme se zasmáli té náhodě, zdřímli si a pak nějak nashromáždili dostatek energie na odpolední zakončovací ceremoniál. Jako vždy laskavý Addy navrhl, abych řekl pár slov.

Pár slov? Jistě, jistě, řeknu pár slov. Napsal jsem si celý proslov, který začínal slovy: „Roku 1996 byl badminton zapsán jako nejrychlejší na světě...“ Byl to jeden z *těch* proslovů. Mluvil jsem doslova dvacet šest minut – beze srandy. To je proslov o třináct minut delší než proslov Martina Luthera Kinga „Mám sen“. A o dvacet čtyři minut delší než gettysburský proslov. Děkoval jsem Addymu, svým rodičům, Markérovi, všem svým soupeřům, dívkám oblečeným v plavkách i celému 1,7miliardovému indickému lidu. Existuje jistá pravděpodobnost, že jsem děkoval také tobě, drahý čtenáři.

O rok později, při druhém výročním turnaji, z nějakého důvodu nepozvali vítěze, aby přednesl proslov. Či techničtěji vzato, nedovolili *mně*, abych přednesl proslov, protože jsem tu záležitost vyhrál znovu. Turnaj se časem změnil. Asi byste si mysleli, že bude stále větší a větší, ale už nikdy nebyl úplně stejný. V následujících letech investovali více peněz, nakoupili luxusnější pohár a nainstalovali elektronickou výsledkovou tabuli, ale už jsme nikdy nedokázali znovu získat ten původní vílí prach.

Nebo možná turnaj zůstal stejný, jen *já* se změnil. Poté, co jsem vyhrál mistrovství, jsem se zúčastnil *skutečného turnaje*, který se konal na skutečném stadionu využívaném ke kvalifikacím na olympiádu. Tohle nebyl „společenský klub“, tohle bylo řádné. Skuteční hráči trénující se skutečnými trenéry. V prvním kole jsem byl přiřazen k hráči číslo jedna v Novém Dillí, klukovi jménem Pinky, a já se na toho kluka podíval a uvědomil si, že je chudý. Mě na utkání přivezl táta. Pamatuju se, jak jsem hleděl na Pin-

kyho boty, které se rozpadaly, měl na sobě špinavé tričko a neměl žádnou nóbl ocelovou termosku s limonádou a elektrolyty. Pinky mě v prvním setu rozdrtil 15:2. O přestávce před druhým setem jsem pohlédl na Pinkyho v jeho špinavých botech, a když mi otec nabídl ocelovou láhev, nepil jsem z ní – kvůli své krásné termosce jsem se cítil tak trapně, že jsem z ní nemohl pít vůbec žádné tekutiny. Ve druhém setu jsem hrál co možná nejtvrději, pevně rozhodnut získat si respekt toho otrhaného kluka. A prohrál jsem jej 15:9.

„Kdo je tvůj trenér?“ zeptal se Pinky později.

Řekl jsem mu, že žádného nemám.

„Počkat, a ke komu chodíš na lekce?“

„Já jsem na lekce nikdy nechodil.“

Pinky se na mě podíval trochu jinak, potřásl mi rukou, a to stačilo. Hrál jsem s tím nejlepším a prohrál. Já a badminton – možná už stačilo, tečka. Moje nadšení časem uvadalo. Stále jsem se hnal za kohouty, abych udělal dojem na Gap & Guess dívku, ale v době třetího výročního turnaje, jako starší hráč, jsem už do toho prostě nedával srdce. Opět jsem se dostal do finále, kde jsem tentokrát čelil Scorpionovi. Měl jsem šanci vyhrát turnaj – což by byla má třetí výhra v řadě –, ale při mečbolu, kdy mě čekala jednoduchá smeč, jsem ji otočil do sítě. (Addy se někde musel smát.) Karma je svině. Ovšem to je v pohodě – za pár měsíců jsem mířil do Ameriky, kde jsem nastoupil na univerzitu a započal úplně jinou životní kapitolu. Za prohru toho třetího finálového zápasu jsem byl téměř *vděčný*. Když se na to dívám zpětně, myslím, že jsem se cítil trochu jako LeBron ve finále NBA roku 2014, který – po tak dlouhé době na vrcholu – vypadal, že ho ta rutina udolává. Jo, já a LeBron jsme v podstatě jedna a tatáž osoba.

Sport pro babičky, to určitě.

Na druhou stranu, curling...

Tradiční svátky, část první: Rakhi

Rakhi* je každoroční indická tradice, která je určena k posílení vazby mezi bratry a sestrami. Je to můj oblíbený indický svátek, protože ta ceremonie je tak krásná: vaše sestra či sestřenice, či dokonce zkrátka dívka, již *považujete* za sestru nebo která vás považuje za bratra, vám kolem zápěstí uváže malý zdobený náramek, známý také jako rakhi. To symbolizuje, že se modlí za váš dlouhý život, a jakmile tento rakhi přijmete, musíte ji navždy chránit od všeho zla na světě. Jde o celoživotní závazek ochrany.

Tato půvabná tradice má nicméně dva problémy. Tím prvním je fakt, že mám devatenáct sestřenic v osmi různých domácnostech. Takže pro mě jako dítě to byl velmi stresující den, neboť jsem musel běžet od domu k domu pro nové a nové náramky. Když vám sestra přiváže na ruku stužku, je taktéž zvykem, aby vás na důkaz požehnání nakrmila čokoládou, a na oplátku jí musíte dát obálku s nějakým obnosem. Takže po devatenácti náramcích jsem nejenom úplně na mizině, ale taky je mi na zvracení z násilného krmení velkým množstvím čokolády. Přesto jsem byl ovšem hrdý na to, že mám tolik sestřenic a pseudosester, které potřebovaly mou chlapeckou ochranu, a následujícího dne jsem

* *Rakhi* (RA-ki) *podst. jm.*

1. Každoroční indické svátky na počest vazeb mezi sourozenci, blízkými příbuznými a přáteli.
2. *Ultimátní kazišuk. Viz také Rakhokaz.*